

Sygn. akt V CNP 34/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie ze skargi T. Z.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego

w K. z dnia 12 czerwca 2012 r.,

w sprawie z powództwa T. Z.

przeciwko Gminie C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2014 r.,

1) odrzuca skargę;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 600 (sześćset)) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Powód T. Z. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 12 czerwca 2012 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 6 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna spełniać warunki określone w art. 424⁵ § 1 k.p.c., w tym „wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe” (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.). Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien zatem wykazać, powołując odpowiednie przepisy, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia. Zaznaczenia wymaga również, że zgodnie z 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżący musi „wykazać” (nie tylko „wskazać”), iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Musi więc ujawnić i przedstawić w skardze tę okoliczność w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz w drodze stosownego wyводу dowieść jej istnienia i przekonująco uzasadnić. Zawarta w przedstawionej skardze argumentacja nie może być uznana za prawidłowe (wystarczające) wypełnienie obowiązku nałożonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., gdyż zarówno w części wstępnej skargi (zawartej w pkt 5), jak również w uzasadnieniu ogranicza się ona do wskazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych wymienionych środków prawnych nie było możliwe.

Stwierdzony brak skargi nie może być sanowany przez wezwanie w trybie art. 424⁶ § 2 k.p.c. do poprawienia lub uzupełnienia skargi. Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. przy uwzględnieniu przepisów § 12 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 4 i § 2

ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).